

disse Hundreder af Paragraffer om de mest forskelligartede Forhold under en eller anden fælles Rubrik, ikke en Gang under den af det ærede Medlem Hr. Pürschel omtalte, „om Hor, Mord og Mageskifte“ — efter det ærede Medlem Hr. Axel Møllers Udtalelser maatte „Mageskifte“ vel nærmest nu blive Konebytning. I Parentes bemærket forstod jeg ikke rigtig det ærede Medlem Hr. Axel Møllers Udtalelse om denne Konebytning. Det ærede Medlem vilde, saa vidt jeg forstod ham, have Straf for Ægteskabsbrud, men kun straffe efter privat Paatale. Jeg ser ikke, hvorledes Konebytningen saa kunde blive Genstand for Straf, idet den mig bekendt dog ikke foregaar mod Konens Villie.

Jeg ser altsaa ingen anden Udvej overfor den specielle Del, hvis jeg skal blive færdig i nogenlunde rimelig Tid, og det er jo da endelig ogsaa første Behandling, der er Tale om, end kort at omtale nogle af de Paragraffer, der særlig har været fremdraget og er af særlig Interesse, og saa i øvrigt i al Almindelighed at erklære, at jeg selvfølgelig er villig til at forhandle om Enkeltbestemmelser, naar man blot ikke helt vil omkalfatre Principperne eller Reglerne eller indføre nye, men det synes jeg i og for sig ikke den foregaaende Diskussion viser Tendens til — maaske med Undtagelse af det ærede Medlem Hr. Blang, der jo i det store og hele tog Stade paa det mørke Fastland.

Det er jo rigtigt, at Straffen for Statsforbrydelser er meget stærkt mildnet, og det er virkelig Udtryk for et ganske specielt Frisind fra den nuværende Justitsministers Side, endog overfor Kommunisterne, som deres Principper tro til Gengæld kalder ham for en fascistisk Slyngel. Jeg synes, det kan være saa overordentlig vanskeligt at vide, hvad der er politisk rigtigt og forsvarligt i de vanskelige Situationer, hvori Samfundet eller Verden befinder sig, at man ikke, fordi man tilfældigvis er ovenpaa og har Magten, skal straffe alt for voldsomt dem, der er lidt for ivrige i at forfægte den modsatte Opfattelse.

Som Følge af denne almindelige Grundbetragtning maa man heller ikke se § 139, som man saa stærkt har kritiseret, som et Udtryk for Lyst til at være reaktionær. § 139 bestemmer, at „den, som, uden derved at have forskyldt højere Straf, offentligt tilskynder til Forbrydelse, straffes med Hæfte eller med Fængsel indtil 2 Aar“. Denne Paragraf er absolut ikke fra min Side tænkt rettet imod noget bestemt Parti, heller ikke imod den kommunistiske Bevægelse;

det uheldige Udslag, denne Bevægelse undertiden giver sig og vil give sig paa straffetretligt Omraade, vil næsten altid blive ramt af Bestemmelserne om Statsforbrydelser. Men det er i al Almindelighed vanskeligt for mig at gaa med til den Betragtning, at man undlader i en Straffelov at have en Bestemmelse om at straffe den, der offentligt tilskynder til Forbrydelse. Nu vil man sige dér, at det er vanskeligt at begrænse Muligheden for Misbrug, men det gælder virkelig om Snese af Paragraffer, specielt i en Straffelov. Hvis man ikke dér kan stole paa den offentlige Mening eller den offentlige Kritik, er der en Mængde af disse Paragraffer, man ikke bør have staaende i Straffeloven. Der er Fare for Myndighedsmisbrug paa en lang Række Omraader, snart vendt mod den ene, snart mod den anden Side af Befolkningen, politisk eller økonomisk; det kan man ikke komme bort fra.

Det ærede Medlem Hr. Heilesen havde under sin Omtale af denne Paragraf eller rettere i sin Omtale af Professor Munch-Petersens Omtale af denne Paragraf et saa frydefuldt Smil, at jeg forstod, at han mente, jeg i høj Grad følte mig ramt af Professor Munch-Petersens Udtalelse. Det gør jeg egentlig ikke. Jeg synes ikke, den indeholder noget nyt. Den indeholder kun det, jeg har set saa mange Gange, og som jeg ogsaa selv kunde have skrevet; men det er ikke afgørende for, om man overhovedet skal have Bestemmelsen. Det afgørende for, om man skal have Bestemmelsen i den Form, kan diskuteres. Naar jeg ikke har villet nøjes med at nævne Opfordring til Plyndring, Brandstiftelse, Mord eller lignende, er det, fordi det er vanskeligt at have staaende praktisk taget, at man modsætningsvis kan opfordre til andre Forbrydelser. Det er ikke nogen helt heldig Udvej at sige, at det er straffrit at opfordre til alle andre Forbrydelser. Derfor har jeg formuleret § 139, som jeg har; men hvis man mener, den er farligere, end jeg tror den egentlig er, saa er jeg villig til Forhandling om den. Den tilsigter ikke fra min Side nogen Art af Reaktion.

Der er dernæst gjort en Del Bemærkninger særlig fra det ærede Medlem Hr. Axel Møller og det ærede Medlem Hr. Blang om Blasfemi-Paragraffen, der mangler, Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal have en Straf for Blasfemi. Omvendt har man fra andre Sider undret sig over Justitsministeriets saa selvfølgelig Spørgsmaal om Kirkeministeriets Mening. Jeg finder det ganske naturligt, at man i et Spørgs-